

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Landstinget. № 40.

Tiende Session.

27de Møde.

Onsdagen den 17de November

(Fortsat.)

Drejer (fortsat): Den Omstændighed, at Reglementet selv henviser til Heels og Halvgaard, beviser imidlertid kun, at Reglementets Ord paa en Maade staae i Modsigelse til dets egen Grundtanke; men dette er netop en særlig Mangel ved Reglementet. Der er dog ingen uheldigere Veie at staae ind paa end at ville ordne den personlige Forpligtelse til Sneestafning, ved blot at sige: en Huusmand gjør een Dag, en Halvgaard to, og en Heelgaard fire Dage, og saa blive staaende derved; thi paa den Maade fremkommer den besynderligste Ulighed, og man kommer aldeles bestemt til det Resultat, som Modstanderne af Majoritetens Forslag udlede af dette Forslag, nemlig at den store Besidder kommer til at slippe uforholdsmæssig let, idet man efter Reglementet standser med en Heelgaard, der høit ansat har 8 Edr. Hartkorn, og altsaa kommer til at sige, at den, der har selv noksaameget over 8 Edr. Hartkorn, ikke skal afstræves mere end den, der har en Heelgaard paa 8 Edr. Der er af den ærede 4de Landstingsmand for 8de Kreds (Mørgaard) fremhævet, at man, saavidt jeg forstod det, ved Majoritetens Forslag sjierner sig fra den sande Styrke til at bære Byrden. Den ærede Landstingsmand gaaer altsaa ud fra, at Tegnet paa den sande Styrke ligger i Besiddelsen af en vis Eiendom; men denne Maalestof for Egnen til at bære Byrden turde dog

i mange Tilfælde ikke være aldeles paalidelig; thi det kan ikke nægtes, at naar man vil lægge Egnen til at bære Byrden til Grund, saa vil man komme til at tage Hensyn ikke til Eiendommen, men til Formuen i det Hele, og den kan være yderst forskjellig. Jeg behøver ikke at gjøre opmærksom paa, at Besidderen af en lille Eiendom kan være en rig Mand, altsaa en Mand, der har stor Styrke til at bære Byrden, og at Besidderen af en stor Eiendom kan være en svag Mand i den Forstand, saa at han kan have ondt nok ved at bære selv smaa Byrder. Den ærede 1ste Landstingsmand for 10de Kreds (Rüttichau) har meent, at det næsten grændse til, hvad man kunde kalde uretfærdigt, ganske at forlade Hartkornet. Ja, derom kan der naturligtvis være forskjellige Meninger. At der skulde ligge noget Uretfærdigt deri, kan jeg imidlertid ikke indrømme. Men selv om noget Saadant maatte indrømmes, saa troer jeg, at det paa den anden Side maa ansees for ligesaa uretfærdigt aldeles at forlade Hensynet til Folketallet, og, saavidt jeg kan see, er dette sidste Hensyn aldeles forladt i Regjeringsudkastet og i Minoritetens Forslag. Der er i Udcastet opstillet som Momenter, der skulle komme i Betragtning, Hartkornets Størrelse, Assuranceværdien af Bygningerne, forsaavidt der af disse spares Bygningsafgift, og den Bedrift, der føres i Bygningerne, men der er ikke med eet eneste Ord hentydet til, at Folketallet er et Moment, der skal komme i Betragtning. Ordene: "Den Bedrift, der føres i Bygningerne", kan virkelig paa ingen Maade siges at give Anvisning paa Folketallet, og Ordene "i Særdeleshed" ere saa ubestemte, at de ingenlunde ville, hvor